

Text k šestému setkání

Evangelijní ideál vztahu

(zpracováno podle knih Anselma Gruna – Co živí lásku a Elliase Velly – Ježíš, lékař těla i duše s použitím příběhu z knihy Bruna Ferrera - Paprsek slunce pro duši)

Někteří psychologové jsou toho názoru, že lidé 21.století mají největší problémy s neschopností navazovat a udržovat vztahy s druhými. V dnešní době zaměřené na výkon, už mnoho lidí ani žádné funkční vztahy nemá. Může za to individualizace, kdy se energie jednotlivce soustředí na rozvíjení vlastního života, na takzvanou seberealizaci. Druhý člověk je pokládán za někoho, kdo mi buď škodí, nebo z koho mám prospěch. V kladném případě je to někdo, kdo mně může pomoci rozvíjet můj vlastní potenciál. Tím ovšem druhého člověka redukuji na pouhý nástroj k mému vlastnímu růstu. Hodí se mi, potřebuji ho, ale jen do té doby, dokud z něho mám užitek. A já se podobně hodím nebo nehodím do plánů osobního rozvoje ostatním lidem, asi jako se jim hodí dýchodové spojení, teplý svetr nebo nové gummy auto.

Díky materiálnímu zabezpečení západní civilizace se lidé navzájem přestali potřebovat – chladneme, stavíme bariéry napříč svými srdci, adorujeme soběstačnost, opovrhujeme těmi, kteří jsou méně obdařeni nebo kteří potřebují pomoc. Vyspělá západní civilizace, studená a téměř mrtvá, plná individualistů, kteří opečovávají svůj osobní růst a ještě ten čirý egoismus vydávají za ctnost.

Ježíš nám vztahový ideál předkládá diametrálně odlišně, když nejprve říká jednomu ze zákoníků: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mk 12:31), aby posléze, ve večeradle s učedníky, zvýšil radikalitu svého požadavku na lásku takto: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci.“ (Jan 13:34-25). O chvíli později to samé pro jistotu opakuje. Začtème se do textu evangelia a uvědomme si, že toto Ježíš říká nám osobně – mně i tobě: „To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátele, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce, aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.“ (Jan 15:12-17).

Cítíte tu velkou odpovědnost, kterou na nás Ježíš klade? Máme milovat tak, jak on miluje nás. Tedy bez míry a bez podmínek - radikálně. To je základní charakteristika křesťana, jak nám ji evangelium předkládá – „...podle toho všichni poznají...“. Chceme-li být autentickými Ježíšovými učedníky a svědčit o něm, musíme v první řadě milovat. Tohle prostě neokecáme, tady neplatí žádné výmluvy. Zkusme se na své vztahy – s rodiči, se sourozenci, s přáteli i se spolužáky – podívat skrz filtr evangelia a zeptejme se sami sebe, možná poprvé, čím jsme a čím chceme být pro druhé. A pak můžeme Boha prosit o pomoc, aby nás naučil milovat, aby doplnil míru naší lásky, aby uzdravil naše vztahy, abychom se stali takovými, jaké nás chce mít, protože to sami ze sebe nedokážeme.

A nakonec krátký příběh o trosečnících, dalo by se říct o trosečnících na poušti lidského srdce:

Šest lidí se za mrazivé noci nešťastnou náhodou ocitlo na opuštěném ostrově. Každý měl v ruce kus dřeva, s nímž připlaval na břeh. Jiné dřevo na ostrově ztraceném v Severním moři nebylo. Choulili se kolem skomírajícího ohně, chlad byl čím dál nesnesitelnější.

Jedním z těch lidí byl člověk v chatrném oblečení, rozhlédl se a zachumlal se ještě hlouběji do své vetché bundy. Ten vedle mě je určitě boháč. Proč bych měl spotřebovat svou větev kvůli zbohatlíkovi? Bohatý člověk seděl a uvažoval o všem svém majetku, dvou vilách, čtyřech autech, tučném bankovním kontu.... Ted' mu zbyl jen kus dřeva a kvůli těm lenochům kolem ho přece nespotřebuje. Vedle něj se choulil muž, který zjistil, že jeho soused je z opoziční strany. Za nic na světě nebude svým kouskem dřeva zahřívát politického protivníka.

Žena naproti nim držela pevně svůj kousek dřeva a nevráživě se ohlédla po svém sousedovi. Podle barvy pleti to byl přistěhovalec. Určitě nepracuje, tak ať na moji větev zapomene, nezaslouží si ji. V tmavé tváři přistěhovalce byl v dohasínajícím ohni vidět pomstychtivý výraz. Svůj kus dřeva pevně svíral, moc dobře věděl, co si o něm ostatní myslí a že jím pohrdají. Své dřevo jim na oheň nikdy nepřiloží, nastal čas pomsty!

Posledním členem skupinky byl podezřívavý lakomec. Nikdy neudělal jedinou věc, ze které by něco neměl. „Za ten kus dřeva mi musejí důkladně zaplatit,“ říkal si.

A tak je také našli: zmrzlé, každého s jeho kusem dřeva v ruce. Nezmrzli kvůli venkovnímu chladu, ale kvůli chladu, který měli ve svém nitru.

Možná i ve tvé rodině nebo společenství, prostě před tebou, je skomírající oheň. Určitě máš v ruce svůj kus dřeva. Co s ním uděláš?

ÚKOLY K TEXTU:

Vyhradme si čas, sedněme si v klidu a tichu. Zkusme do tohoto času, klidu a ticha vědomě pozvat Boha, třeba krátkou modlitbou, nebo i jen uděláním kříže.

To co budeme mít za úkol, by se dalo nazvat vztahová inventura. Postupně si vybavujme jednotlivé vztahy svého života – v rodině, ve škole, v zaměstnání,... U každého ze vztahů se pokusme odpovědět na otázky: Co tento vztah dává mně? A co v tomto vztahu já dávám tomu druhému? Chtěl(a) bych na tomto vztahu něco změnit? Po zodpovězení otázek můžeme druhou osobu i náš vztah svěřit Bohu – krátkou spontánní modlitbou, „Otčenášem“, nebo třeba jen k Bohu nasměrovanou myšlenkou.

Vztah máme k lidem se kterými si rozumíme, ale i k těm, kteří nám z různých důvodů nesejí. Nezapomeňme ve své inventuře ani na ty :-)